

Megjelenik ez a lap hetenkint kétszer csütörtökön és vasárnap.

Á r a :

Egész évre . . . 6 ft. — kr.
Félévre 3 ft. — kr.
Negyedévre . . . 1 ft. 50 kr.

A szerkesztő szállása:
Szinház-utca 404. szám.

NEMLERE.

Politikai, közgazdasági és társadalmi lap.

Hirdetési díj:

4 hasábnyi garmond sorért, vagy annak helyéért 4 kr. (1—10 sornyi hirdetés ára mindig 40 kr.) — Bélyegdíj minden igtatáskor 30 kr. — Nagyobb hirdetéseknek alkusz szerint. — Hirdetések fölvetetnek a szerkesztőségénél.

Brassó, 1872. máj. 22.

Brennerberg Mórész belügyminiszteri osztálytanácsosnak választóihoz a közhalmiakhoz intézett program — beszéde felől meglepetéssel és örömmel értesültünk.

Meglepett hangjának nyugodtsága, a szász-ság politikai helyzetének jónak számbavétele s a közjogi kiegyezés és a Deákpart álláspontjának méltánylása által; meg kellett hogy lepjen azok után, a miket épen a közhalmi másik volt képviselő, Bauszner, az egész szász nép nevében hirdetett; meg kellett hogy lepjen, midőn az egymással oly mérges ellentétben állott ő és ifju szászok nyilvánosan kibékültek, csak hogy az országos képvisellett és kormányval szemben annál merevebben hangoztathassák a kivételes szász szempontokat; midőn még oly higadtnak ösmert egyén is, minő Fabricius, a volt segesvári képviselő, a selistyei és töresvári ügyet és a törvényszéki nyelvkérdést úgy tünteti föl, mint a kormány és magyar képviselők ellenséges indulatából a szászok joga ellen intézett merényletet.

Hát még ha lapjaikat nézzük; a Wochenblattot, Kronstädtert, Hermannstädtert, — mennyire meg kellett hogy lepjen Brennerberg nyugodt beszéde!

Hogy egyebet ne említsünk, a „Kronstädter“ egyik utóbbi számában közli a brassai képvisellettnek a miniszteriumhoz intézett feliratát, melyben az követeltetik, hogy Brassóban az állami adók szállíttassanak le, még pedig a választások előtt.

Sem a Kronstädter szerkesztője, sem a communitás elnöke nem lehet oly obscurus, hogy ne tudná, miszerint az állami adók országos törvények szerint vettettek ki; és a miniszteriumnak nem is szabad másképp mint azon törvények szerint járni el.

Ha mégis ilyen képtelenséget sürgetnek, s

még hozzá téve, hogy a választások előtt, — nem lehetett egyéb céljok, mint a nép rossz szenvedélyeire hivatkozni; a közterhek hordozásáért a nép ellenséges indulatát a kormány és a fennálló állami rend ellen fordítani.

Valóban oly merész és oly bünyös játék, a melyet kellőleg jellemezni most nem is akarunk.

Ilyen jelenségekkel szemben Brennerberg beszédének azon része, mely magyar fordításban előttünk áll, — nyugodt és jónak itélettel bíró politikusra mutat, a mi fejr holló a szász föld eddigi választási mozgalmait közt.

Most már csak arra vagyunk kíváncsiak, hogy ezen Brennerberg — egyesülhet-e annyira ellentétes állásu volt társával Bausznerrel; és Wochenblatt s Kronstädter más híveivel. Ha igen, akkor valamelyik részen csak szó a program és nem meggyőződés kifejezése.

Hátha még Brennerberget és Bausznerrel ugyanazon közhalmi választók egyszerre, együtt találják megválasztani, — a lesz csak a politikai unicum!

Mi a Brennerberg beszédének előttünk fekvő kivonatát annál nagyobb örömmel közöljük, mert nézetünk szerint jónak szász ember nem beszélhet másképp és nem tehet másképp, mint ilyen program értelmében.

Ilyen szászokat keresünk lapunk fennállása óta, mert hiszen az az álunk és minden törekvésünk tárgya, hogy e haza népei egyesüljenek a haza szeretetben. Mért tartanók mi a szász polgárt rosszabbnak más polgárnál, ha ő maga magát rosszabbnak nem mutatja?

Csak hogy ne maradna Brennerberg fejr holló a seregben!

Különbben mindezt megmutatja a további mozgalom, főképp a medgyesi értekezlet.

Addig ez a fejr holló, Brennerberg beszédének előttünk fekvő kivonata, legyen közölve,

és megösmerve általunk, reménység támasztóul, hogy a Kronstädter-téle vakdühönczök vezetése alól valahára emancipálja magát a szorgalmas és mérsékelt szász polgárság.

Itt következik:

„Valóban, tisztelt választók, ha csak egy polgárnak is a magyar hazában, úgy nekünk a Királyföld lakóinak, különösen nekünk szászoknak, nemcsak köztekintetből, hanem saját közvetlen érdekeinkből is legszentebb kötelességünk, hogy az osztrák-magyar monarchiát fennállásában támogassuk és a magyar állam consolidálását erőnkhez mérten előmozdítsuk. Hagyják önök a monarchiát, hagyják önök az államot nyílt vagy titkos ellenségeinek cselszövényei, barátainak mértéktelen követelése által új viharoknak áldozatul esni, hagyják önök a magyar kormányt alapjaiban megroggni vagy összeomolni, és a csapás nem egyedül a magyar nemzetet, mint ilyet fogja sújtani; hanem sújtani fogja — és pedig sokkal nagyobb méreben — az állam egyéb kisebb nemzetiségeit és ezek között talán legérzékenyebben a leghisebb törzset, a szászokat is.“ A Deákpart fennállásának szükségét fejtegetvén, ezeket mondja: „Ha mi szászok az ehkint megalakult és szabadelvű elemekkel gyarapodott Deákparttal — mely egyértelmű a haladásparttal — álláspontját elfoglaljuk; ha sikerülend az ellentéteket magunk között kiegyenlitenünk, ha nevezetesen sikerülend gyakorlati és egyedül időszzerű álláspontból kiindulva a municipális törvény kérdését mielőbbi törvényi megoldáshoz juttatnunk, és ha azután sikerülend, félretelve a bizalmatlanságot, mely a hazai törvényhozás intenciói irányában egy némely részről még folyvást szitátik, testvérileg kezelt szorítanunk, akkor megérkezett azon idő, midőn mi mint az ország tiszteletet keltő tényezői, sokkal nagyobb nyomattal, mint eddig és hazafiságunk révén bizonyára sikeresebben is nézhetünk jogos igényeink tekintetbe vétele elé.

TÁRCSA.

Fitzmoor kapitány vagy a hinduk lázadása.

(Angol történelmi beszély.)

(Folytatás.)

IV.

Az áruló.

Vezérök halálát látva a dacoiták elvesztették bátorságukat. Fitzmoor használva e kedvező zavart kétszeres erővel tört rajtuk keresztül Gopaulig, ki minden erejéből igyekezett visszatartani a rablókat és saját csapatát a futástól. A sipoyk — kik Gopaulal együtt átpártoltak — látván öreg parancsnokukat vérben forgó szemekkel, lángra gyult arczal közelíteni s jól ösmerve annak rettenhetlen bátorságát: fegyvereiket elhánnya megfutamodtak. Narain halála és az átpártolt sipoyk szétfutása által minden tartaléktól megfosztva, meneküléshez folyamodtak a dacoiták s tömegesen tüntek el a sűrűségben, Gopaul jó formán egyedül maradván, lovára ugrott és gyorsan elvágatott. Fitzmoor üldözni akarta őt, de lova kimerült lévén nem tehetette azt. Összegyűjté tehát csapatát, s megdicsérve vitézségüket jutalmat ígért nekik. Miután egy tekintetet vett Mac-Slane kisasszonyra s meggyőződött, hogy annak nincs baja, a szükséges előkészületeket tette meg, a kincset és csapatát egy más megtámadás ellen lehetőleg biztosítandó. A katonák árkot húztak s azon belül faágakat halmoztak rakásra sáncz gyanánt, mig Fitzmoor a szekereket vizsgálta meg és úgy találta, hogy csak két 50—50 font sterlinget tartalmazó zacskó hiányzik. Mig ő nem gondolva sebeivel és a kiállott fáradsággal, parancsnoki kötelességeit hiven teljesíté, addig Vilma elbeszélte Mistres Higginsnek az épen most átélt eseményeket. A jámbor özvegy ígérétéhez hiven nem hagyta el növendékét, de nem is nyitotta fel sze-

meit a harc folyama alatt. — Vilma ebédre hívatta magához a kapitányt, de ki azt sürgös teendők ürügye alatt visszautasítá! „Talán neheztel rám tegnapi szavaimért? — Kérdé önmagától a leánya. — És igaz is van, hisz én oly igaztalan voltam e derék férfi irányában.“ E gondolat gyötörte őt az ebéd ideje alatt. Végre nem állhatván tovább lelke fordulásait, eldobta asztalkendőjét és kilépett rögtönzött sátra elé. Miután hiában keresték fürkésző szemei, a kis tábor felé indult.

„Megebédelt már urad?“ Kérdé a kapitánynak épen sátra előtt elhaladó szolgáját.

Nem — felelé az — uram még nem evett. Amott van — tevé hozzá — és egy bokorra mutatott.

V.

Őszinte kibékülés.

Vilma a kapitányt mély álomban a földön fekve találta. Rajta volt még por és vérrel lepottónt. A mély levertség vonásiban bizonyítá, hogy az utolsó perczig küzdött álom és fáradság ellen. A leánya szemei e látványnál könnyekkel teltek meg s részvét, hála és megbánás tölték be szívet. Fitzmoor hirtelen felébredt: „Mis Mac-Slane! — kiáltá felugorva — mi baj van? veszély fenyegeti talán?“

„Nem kapitány — felelé a leánya, elpirulva — de miután ön nem akart hozzám fáradni, én voltam kénytelen azt tenni, hogy köszönetemet nyilvánítsam,“ tevé hozzá szemrehányó mosolylyal.

„Nem tehetem, mert épen, kegyed biztonságba helyezésével foglalkoztam“ mondá szemlesütve a kapitány. Tudom! viszonzá Vilma nem birva fékezni tovább keble indulatait — ön egy derék, nemeslelkű férfi, s én egy esztelen, háladatlan teremtmény vagyok. Nyujtsa ön kezét s engedje meg, hogy bocsánatát kérhessem! —

Fitzmoor szemeiben két könnyesepp rezgett.

„Nem volt még okom megharagudni önre“ mondá.

„De igen! én igaztalanul bántam önrel és ezt szívem mélyéből sajnálom, mert nem ismerem férfit, kinek nagyobb hálával tartoznám, mint önnek.“ S ezzel barátságosan mosolyogva gyöngéden visszavoná kezét a kapitányéból.

Engedje figyelmeztetnem kisasszony, hogy csak két lépésnyire állunk a sűrűtől, — meglehet, hogy dacoiták vannak elrejtözve benne, kiknél készen áll egy ellenséges golyó. Kérem maradjon sátorában.

Egy feltétel alatt.

És az?

Hogy ön elkísér és nálam ebédel.

Köszönöm kisasszony, de én már —

Kapitány! — szakítá őt félbe Vilma mosolyogva, fenyegetvén őt rózsás ujjacskáival — ne akarjon elámitani. Tudom, hogy még nem ebédelt.

Ki mondta azt önnek?

Az önre nézve, azt hiszem, közönyös.

„De ön már ebédelt.“

„Hogy tudhatja azt ön?“ Erre a kapitány megvallá, hogy kérdezősködött, van-e szakácsának elegendő élelmiszere urnője számára, Vilma megköszönte gyöngéd gondoskodását.

„Én ettem ugyan — mondá — de étvágyam nélkül. Most visszatért, és ha ön nem fogadja el ajánlatomat, azt fogom hinni, hogy még mindig haragszik reám.“ Oly barátságosan, oly szivvrehatólag esdekelt a kis tündér, hogy Fitzmoor engedni volt kénytelen; hisz nem is akart ő mást. Egy óra mulva új ebéd találtott Mac-Slane kisasszony sátorában. A leánya étvágya megjött a jó kedélylyel, és mistres Higgins — hogy jó példát mutasson — bár az első ebéd alatt jól lakott, evett annyit mint Vilma és a kapitány, kik többet csevegtek, mint ettek. Mind ketten jobban-jobban kezdtek egymást megérteni és megítélni. S mig a kapitány a leánya szeszélyességének álarcza alatt a legjobb szívet és tiszta, ép értelmet fedezett fel, addig Vilma is minden perczen új és új kitünő tulajdönt

Brassó, 1872. május 22.

Innep első napja óta valóságos izgalomban tartja városunk lakóit a Berzenczey Lászlóra éjjel utáni 2 órakor „Bukurest“ vendéglőbeli szállásán intézett meghozás.

Szerencsétlenebb gondolatjuk nem lehetett volna az illető „N. Fr. Presse“ híveknek, mint fölleveníteni a 48-iki viszályokat és utat nyitni a nemtelenül és vakon működő boszunak. Ha ők kezdik, az ország minden lakója folytathatja, mert méltatlanságot legalább nemzeti érületében, mindenik szenvedett.

Ettől mentse meg az isten hazánkat!

Előttünk a közönséges bünesetnél még sokkal nevezetesebb ezen politikai szempont. Azért nem tudjuk eléggé ajánlani a hatóságoknak, hogy derítsék ki és büntessék kellőleg a tetteseket; mert nem szabad felébreszteni a boszu és gyűlölet elaltatott szenvedélyeit.

Kideríteni nagyon könnyű, midőn annyi nyomora vezethet. Ha még sem lesz kiderítve, a közvélemény gyanuja olyanok ellen fordul, a kiknek minden gyanun fölül kellene állani törvényes helyzetöknél fogva.

A tényt magát Berzenczey ur írta egy hozzánk intézett levélben, mely itt következik:

Brassó, 1872 május 20.

Tisztelt Szerkesztő ur!

A maros-vásárhelyi május 12-iki kraval után több barátom unszolására eltávoztam a városból.

Még a mult évtiben vissza vonulva a politikai-téréről, melyre ez uttal is csak Tisza László ur provokációi sodrának be, — helyreállítandó hosszas számtüzésem folytán történt káraitam, üzletre adám magam, főként a maros-vásárhelyi vasut megnyitásával sieték személyszállító vonatokat állítani Maros-Vásárhely, Sz. Régen és Segesvár közt. Ezen üzlet érdekében járek itten Brassóban február hóban is, hol Ludwig urtól vélek üzletemhez három gyorskocsit.

A Brassó Segesvár közti vasutvonal elkészítésére jónak látám gyorskocsizási intézetem folytatását Segesvártól Brassóig megnyitni. Ez okból jövek mostan épen Brassóba.

A hírlapok sokat össze-vissza írva a maros-vásárhelyi eseményekről, mikkel én nem sokat gondolék, — tudva azt, hogy az igazság kiderül, én nem valék a a támadó. — Felelősök tehát azok, kik engem és társaimat megtámadának — és ez köztünk magyarok közti pártküzdelem lévén, legkevésbé hívéim, hogy a brassói szász polgárok sokat érdeklődnének iránta.

19-ikén délután egy magyar barátom beszélé, hogy a bécsi „N. Fr. Presse“ dühösen nekem rontott, a 48-iki eseményekre visszatérve, engem a szászok gyilkolójának nevez. A kinzások nemei közt, a melyekkel én a szász atyfiakat kivégeztetem, a többi közt azt hozza fel, miszerint én a szászokat füleiknél fogva ajtaikra szegeztetem mint valamely denevéreket stb. stb.

Erre az volt megjegyzésem, hogy ez engem legkevésbé sem lep meg, miután Bécsben vannak az én jó akaróim: Smidt Conrad & Comp. Hasonló módon méltatott a „N. Fr. Presse“ figyelmére engem a mult porosz-francia háboru folyta alkalmával, midőn a pesti képviselőházban vagy kétszer felszóllalék a balközép

talált Fitzmoor lényében, melyek rideg és szigoru külsejéből ítélve, — nem voltak találhatók. A nap hátralevő része mint álom tünt tova; így mult a következő nap is el, melyet előre haladva háborítlan fecsegéssel töltöttek el. Velloreba való megérkezésök előtt két nappal a kapitány ismét bús komor lett. Vilma iránt nyájás és megelőző maradt ugyan, de többé nem nevetett. Szemei gyakran félelem kifejezésével bámultak a távolba. Arra gondolt, hogy néhány óra mulva talán örökre el fogja hagyni szive szerelmének tárgyát, Vilmát, ki nem képzelhető el, mi verte őt le annyira, — mert bár a legnagyobb figyelemmel viseltetett a hölgy iránt, keble titkát egy szóval sem árulta el. A szállitmánynak Velloreba érkezte előtti éjjel tolvajok lopózkodtak a táborba és néhány jelentéktelen lopást vittek véghez. Egy közülök elfogatott, a többiek megmenekültek. Fitzmoor üldözésekre indult, honnan csak más nap reggeli 9 órakor tért vissza. Vilma — ki ez idő alatt a legnagyobb nyugtalanságban élt — gondatlanságáért megpirosgatta őt. A kapitány elérékenyült e figyelemre, szépen megköszönte azt és hozzá tevő mély megindulással: „Kötelességem teljesítem; néhány óra mulva néjje és barátjai körében lesz ön. Mit bántam volna én, ha agyonlöttek volna is!

(Folytatása következik.)

oly annyira ösmert — francia gyűlöletes kifakadásai ellen. —

No de t. Szerkesztő ur a brassói szász polgárok közül egy néhánynak, kiknek Poroszhon a Mutterland és ezen magyar királyföld Vaterland — eszükbe juttat, hogy jó lenne Berzenczey — most egy 48-as magyar — boszujokat állani; és eként történt a mult 18—19-ke éjjeleni szobámban megtámadatásom.

Az eset röviden így volt:

Mély álomban lévén, ajtomon történt előbb csendes majd lármásabb kopogtatások ébresztének föl.

Kiáltam: ki az?

Semmi felelet, újabb és erősebb kopogtatások, döntések ajtomon. Azt hívéim, hogy valami rossz hír érkezett Marosvásárhelyről és siet valaki itt vélem tudatni. Felugorva ágyamból kinyitám az ajtót, mely tömve vala egy rakás ismeretlen egyénnel és kérdék németül: ha én vagyok e Berzenczey? Mire igenlőleg felelvén, bebocsátást követelének. Én udvariason utat mutaték nekik, bevezetém belső szobámba, hogy revolverem közelébe legyek, azon esetre, ha csakugyan ütlegezni kezdenének; rablástól nem féltem, tárczámat oda adhattam volna.

Előbb nagy zugás közt vagy két nagyon részeg kezdé ordítani: Sie Mordbrenner. Der untersteht sich nach Kronstadt zu kommen, fort, hinaus mit ihm stb.

De egy magasb férfi a csendet helyre állitva eként szólított meg:

Ön legjobban tudja multját, ön Berzenczey ur, önt kiüttek egy magyar városból és oly vakmerő, hogy mostan Brassóba ezen szász városba menekül — tudja ön, hogy miket követett el 48-ban a szász nemzet ellen (igen! igen!) kiáltának többen — kivált egy kis barna ember, ki mint tigris akart többször rám szökni, de a többiek visszatarták. Ah! Ah! szegény szász polgárok kiket ön füleiknél fogva szegeztett az ajtóra, kiket akasztatott, süttetett stb. stb. A szónok újra meg újra helyre állitván a csendet, parancsolá nekem, hogy rögtön távoznám el a városból.

Mondám röviden, hogy mindazon állítások, hogy én szászt ötlettem volna csak egyet is, alaptalanok, nem igaz; — de egészen és félig részeg emberekkel vitakozni nem akarék. — Kérdém, kikhez van szerencsém, erre is kétszer is ki mondá a szónok, hogy legyek tökéletesen meggyőződve arról, hogy ők az összes brassói szász polgárság küldöttjei, az összes szász polgárság kívánatát fejezik ki, hogy én távoznám szépen, mert hanem kénytelenek lesznek oly eszközökhöz nyulni, a mi nekik kellemetlen, de főként kellemetlen lehet rám nézve.

Erre újra zugás támadt, miközben a legdühösebbet megfogták.

Akarék felelni nekik, de látva hogy egészen vagy félig mind ittasok, egyszerűen megígérém, hogy ha ez így van, én holnap eltávozom.

Erre újra zaj. A dühösebbeket előre lökve a józanabbak félve, hogy több lesz mint ők kívánnák, és már elége rám ijesztve — hagyák el szobámat.

Viradat után készülék eltávozni, de a mint ön is tudja Szerkesztő ur, itten magyar, román s vagy két szász ur, mint maga Dück törvényszéki elnök kívánatára még itten maradék egy pár napra, elvárva, hogy a törvényszék ki fogja deríteni éjjeli támadóim kilétöket.

Ezt várom már két napja; még várok két napot hadd lássam hogy „ce scie satulu, nu scie barbatulu“ román szójárás szerént, azon egyénekre csakugyan nem találna Neugeboren vizsgáló bíró, — kiket itt az utcán mint megtámadóim egyikét vagy másikat nyilván mutat.

Tisztelettel maradván

a t. Szerkesztő urnak

öszinte barátja

B e r z e n c z e y L á s z l ó.

A p r ó s á g.

A háromszéki balpárt előtt tegnapelőtt tartá Bakcsi Ferencz program beszédét. Mint bennünket tudósitanak — nagy számmal gyűlt össze a balpárt, a sokat ígérő beszédet meghallgatandó. Künnle ügyvéd udvarán összegyűlvé Vitályos ref. pap mutatta be a közönségnek Bakcsi Ferenczet. Erre Bakcsi mondá el politikai hitelvét, mit a közönség többszörösen kitörő éljenzése kísért mindvégig. Utána Thury György beszélt, ki — mint értesülünk — bekötött szemmel rontott neki a „hivatal seregnek“ és annak létezését kiválóan ítélte el egyebek mellett. Ezen összejövétel sem történetett meg legalább egy kis kraval nélkül. A fel lelkesített balpárti nép — a sok ígérlet után arany hegyekről álmadozva, kötekedni kívánt mindazokkal szembe, kik velök együtt nem kívánkoznak a megígért Kanaánba. E miatt történt, hogy Pjefalván a jobboldaliakat —

tudósítónk szerint — agyon akarták venni. Természetes azonban, hogy ezt nem tették, mert tudták azt, hogy nekik is milyen sokat ígért a leendő honatya és abból milyen kevés fog valósulni, — úgy ők is ígérhettek, de azért még sem tettek.

Kolozsvári levelek.

I.

Jó napot kívánok a „Nemere“ t. olvasóinak! Illetőleg nem is jó tonusból indultam ki. — A bocsánat kéréssel kellett volna kezdenem, hogy e „Kolozsvári levelek“-kel alkalmatlankodni bátorkodom. — De ilyen a tolakodó ember. Nem igen szokta megválasztani a hangot, melylyel valamit fel akar tálni olvasói elébe. „Jó napot“ kívánással csak régi ismerősök szokták egymást üdvözölni. Midőn addig egészen ismeretlen felek találkoznak egymással, — bocsánatot kérek, örvendek a rendkívüli szerencsén, féle kifejezésekkel traktálják egymást. Hja! ilyen a világ. Ezt megkívánja a korszellem. A ki ezzel akar haladni alkalmazza magát kívánalmaihoz.

Ellenkező esetben álljon ki a sorból, helyet engedve annak, ki parancs szavának alatvalói hűséggel engedelmeskedik.

Beismerve tehát én is tévedésemet, s ezzel egyszersmind megjobbulási szándékomot is kimutatva, bocsánatot kérek a „Nemere“ t. olvasóitól, hogy oly bizsar kihívó módorban jelenek meg legelsőbbben is. Hiszem így csak bolond Istok tett volt, midőn ereje bíztaban meglátogatta Debreczent. S mit nyert merészségével. Mutatja a róla még máig is fennmaradt szójárás. — Ments meg uram isten attól, hogy rólam is ilyformán beszéljenek egykor: Betolakodott, mint a „Kolozsvári levelek“ írója a „Nemere“-be. Hamut hintve tehát fejemre, most irom meg azt, mivel levelemet kezdenem kellett volna. Tehát bocsánatot kérek alkalmatlanságomért, s egyszersmind nem titkolhatom el a rendkívüli szerencse feletti örömemet, a „Nemere“ t. olvasóival mint kolozsvári chronicás találkozhatni.

Adja isten, hogy chronista pályám, — véges természetünk dacára is, legyen végtelen hosszú. Ez természetesen, a t. szerkesztő engedelme után, nagy mértékben töllem függ. Kiki maga sorsának kovácsa. Ha a kolozsvári levelekkel minden igényeket kielégitek; ha a kolozsvári társadalmi élet magyaros eseményeit aképen tüntetem fel, hogy azok iránt a közönség érteke mind általánosabbá váljék; ha azon tudatot leszek képes felköltetni a „Nemere“ t. olvasóiban, hogy kolozsvári leveleimmel egy oly tért vettem mivelés alá, melynek eddig elrejtve volt kincsei napfényre hozataluk után hasznos szolgálatot tesznek azoknak, kik a társadalom cultur eseményei iránt érdeklődéssel viseltetnek: ez esetben azt hiszem a „Kolozsvári levelek“ pályafutása nem egy két napra fog terjedni. Minden attól függ, hogy vajon azon ügy diadalra jutásához, — melyet a „Nemere“ maga elébe czélul tűzött, hozzá járulhatok-e én is legalább egy porszemmel.

Mindennek jogosultsága a létezésre, szükségességének érzetétől függ. Én erőmtől kitelhetőleg igyekezni fogok a kolozsvári levelek létezési jogosultságát bebizonyítani. Leveleimnek tárgya, Kolozsvár társadalmi élete, megragadó eseményekben oly gazdag és változatos s a mi fő minden mozzanata annyira magán hordja a tiszta magyar jelleget, hogy ezeknek megismertetése különösen Brassó város magyar polgáraival, kik idegen elemek között élnek, azt hiszem nem lesz czélt tévesztett feladata kitűzött feladalmában tiszta és nemes szándék vezérel. Nem feltűnhetési vágy, nem nem írói viszketeg adta kezembe a tollat, hanem a komoly meggyőződés, a közmiveltség oltárának felépítéséhez bár egy porszemmel járulni. Mert bizony a mig össze dugott kézzel tétlen ülünk, addig édes hazánknak felvirágzását szín ábránd képnek tartom. Ki a sikra apraja nagyja. Kinek isten hogy adta, hozzuk meg egyen egyen az áldozatot.

E tiszta szándéktól áthatva, kérem a „Nemere“ t. olvasóit: ha olykor olykor az eredmény nem is felel meg a kitűzött czélnek, ne e szándék állandó tisztaságát, hanem egyéni erőm gyengeségét tegyék bírálatuk tárgyává. És most isten velünk a jövő hétig. Majd akkor lépésről-lépésre követi hét eseményeit

Hunfy.

A honvédség fölszerelése.

A „Reform“ hiteles helyről a következő adatokat vette, melyek a honvédség fölszerelésére vonatkoznak. A folyó év végéig 150,000 gyalog és mintegy 9000 honvéd teljes fölszerelése és fölfegyverzése lesz beszerelve.

A beszerzéseknél a honvédelmi ministerium legfőbb törekvését a hazai ipar igénybevételére irányozta, ez mindazonáltal nem sikerült teljes mérvben, mert a hazai vállalkozók aránylag nagyobb része oly magas árakat követeltek, hogy a kincstár érdekével szemközt nem voltak elfogadhatók.

A szállítványok zömét képviselő ruházat előállítására tehát nem magyar vállalattal szerződött, mert az a Harapat-Mandl-féle társulatnak engedtetett át, melyhez újabb időben a bécsi österreichische allgemeine Bank mint egyetemleges szerződő fél csatlakozván, ez által a szerződés biztonsága kiváló előnyt nyert.

Mindamellett azonban, hogy a szerződött társulat Bécsben lakik, az avval kötött szerződés értelmében nem csak az összes anyagnak magyar gyártmányból, hanem a készítésnek is magyarországi munkaerővel kell előállítani, s a magyar gyártás állandósága az által biztosított, hogy a vállalkozó társulat Pozsonyban egy posztógyár föllállítására s a vászonfélének a késmárki fonodában való előállítására köteleztetett; a pozsonyi posztógyár tényleg elkészült, és oly tökélyvel van kiállítva, hogy abban kitünő minőségű posztó készül, s már is csak az használatik a honvédruha előállítására.

Mielőtt pedig a posztógyár föllíttatott, a társulat kötelezve volt ebbeli szükségletét a gácsi és Zay-Ugróczy gyárakból venni, s ezen gyárak anynyiban tekintetbe veendő, hogy a pozsonyi gyár, bármily termelő képessége mellett vállalkozók az évenkénti megrendelésnél kétszáz ezer rőföt meghaladó anyagszükségletnek egy harmadát azon gyárak készítményeiből kötelesek használni.

A ruha- és vászonmunkák szállítása 10 évi tartamra szerződött, s az abbeli 1869. évből megalapított igen mérsékelt árak a pest, kassai és temesvári iparkamrák által kimutatott átlagos posztó- és lenárak szerint változnak, mi által a magyar kincstár minden aránytalan áremelések ellen biztosított.

Az ágymunkák gyapjupokróczai, valamint a lópokróczok a Zay-Ugróczy és gácsi gyártmányokból szállítatnak.

A bőrneműek közül kezdetben a pesti bőrgyártársulat is tetemes mennyiségeket szállított, a későbbi verseny után azonban nem volt képes a magas hazai munkaárak mellett oly árakat szabni, melyek a kincstár jelentékeny áldozata nélkül elfogadhatottak volna, s így a bakancsok s egyéb többrendű bőrszerelvények pesti vállalkozóknak engedtetett ugyan át, de azok készítése Magyarországon kívül eszközöltetik, míg a lóhámok, melyek az idén mintegy 50.000 összeget képviselnek, pesti iparos által lettek elvállalva.

A bőrneműek közt nagy mennyiséget képviselő bakancsok készítése egyébaránt az ország lakosainak is átengedtetik, s e végre minden zászlóalj megbízott, hogy környékén jelentkező vállalkozókkal szerződhesen, minek folytán — bár nem nagy mérvben — több helyütt e részben szerződések keletkeztek.

A szállítványok az intézmény föllíttatásakor sürgölt tömeges követelmények mellett sok részben hiányosak voltak ugyan: utóbbi időkben azonban már a legszigorubb vizsgálatot is kielégítik, s a mérsékelt árak mellett igen jó minőségűek.

A fegyverek beszerzésének biztonsága az által éretett el, hogy Pesten fegyvergyár állíttatott föl, melyben évenként mintegy 50.000 puská készülhet, s annak összes gyártmánya a honvédség részére biztosított.

Ezzel kapcsolatban Pozsonyban töltény-gyár föllíttatása szerződött, mely tényleg is működik, s évenként 30.000.000 töltény előállítására van berendezve.

A negyven lovas század és 20 szörlöveg-osztag egy tábori kovácsműhelyvel s ahöz tartozó készülékekkel van felszerelve.

A 94 gyalog zászlóalj mindegyiké egy szakasznak megfelelő utászszerekkel bir, a lovasságnak utászkesztülékekkel ellátása folyamatban van.

A hat hadosztály megfelelő egészségügyi készletekkel van ellátva, s 68 sebesült hordókocsival s 12 egészségügyi társzekerrel ellátva.

A zászlóalj 82 négyfogatu és 164 kétfogatu löszerkocsival, a lovassági századok 80 közönséges társzekerrel ellátva.

Van továbbá a honvédségnek 90 szörlövege 40 sárszeker és 20 szerkocsival.

A lovak állománya s a folyamatban álló pótlólovazás után hatezer darabra fog emelkedni, ezeken kívül pedig a szörlövegek és társzekerrel is a megfelelő fogatokkal és hámokkal ellátva.

A szerelési és fegyverzeti készletek az egyes zászlóalj létszámához képest a zászlóaljállomásokon létező raktárakba helyezvük, hol mozgósítás esetében azoknak azonnali felszerelése behivatásuk helyén történik.

A raktári készletek jó karban tartására szigorú fölügyelet gyakoroltatik, mely végre azokban a hadbíró-

ságok, dandárparancsnokok, s a ministerium kiküldöttjei is fölváltva szemlét tartanak.

A mozgósítás esetére szükséges készletek jó karban tartása tekintetéből a századoknak csak viselttebb ruha engedtetik rendelkezésükre, s a pótraktárban legnagyobb részt egészen új, vagy csakis az őszi gyakorlatok alkalmával egy pár hétig használatban volt, s így szintén ép ruhaneműek állnak rendelkezésre.

A honvédség alig két évi fönlállása alatt tehát nem csak 150.000 emberről álló létszámot számít, hanem teljesen gondoskodva van arról is, hogy ezen haderő bármikori mozgósítása esetében teljesen fölrüházva, fölszerelve és fölfegyverkezve kiállhasson.

Román lapszemle.

Az aradi román gyűlést így karakterizálja a „Patria“:

Ha — ugymond — történetesen nem ép azon időben ülésez ott az aradegyházmegyei részletes zsinat, a nemzeti klub gyűlése nagy kudarcot vall.

Végre is az értekezlet nem is tartotta szükségesnek valamely köszönetet nyilvánítani Mocsonyi Antal urnak az értekezlet egybehívásáért, valamint a jövőre benne helyezett bizalomnak egyetlen jelét sem adta.

Nem esoda! A román nép a „méltóságos“ Mocsonyi családban, mely a román értelmiség tanácsadójául s vezetőjéül tolta föl magát, nagyon csalódott. A Mocsonyiak Pesten is — az egy Sándort kivéve — egyetlen árva szót sem emeltek a román nép érdekében; míg másfelől — a mint látszik — a Mocsonyi Péter által adományozott ösztöndíjak, merőben feledésbe mentek. A román nép kitűrlte szemét a Mocsonyiak irányában s úgy látszik, nincs kedve többé létrául szolgálni bizonyos személyes nagyravágásoknak!

Együttal a „P.“ dicséri az aradi gyűlést, hogy ez a temesvári hóbertos határozatoktól eltért, s hogy benne a józan megfontolásnak is tér engedtetett!

A baloldal maros-vásárhelyi gyűléséről így nyilatkozik:

„Némely magyarországi s erdélyi ellenzéki urak — ugymond — azon viszketegeből, hogy ők is politikai vezetők gyanánt szerepelhessenek, különböző népgyűléseket hívnak egybe saját kedves énjök dicsőítésére s az ország valódi érdekeinek rovására.

Nem tudjuk: a magyarok tanulták-e el e taktikát a mi román „nemzeti“-cinktől, vagy megfordítva, de az áll, hogy mindkettőnek iránya ugyanaz, s egyformán veszélyes társadalmi s alkotmányos életünk kifejtésére.

Itt elbeszéli a m.-vásárhelyi gyönyörű dolgokat, s csak az vigasztalja: hogy a román értelmiségből senki sem vett abban részt, az egy Moldován Gergelyt kivéve. S a románok nem azért nem vettek részt, hogy tán konservatívek volnának, hisz ők valamennyien a szabadelvűség szellemétől vannak áthatva, de nem vettek részt azért, mert a Tisza urak democrat és szabadelvűségi üres phrasisai a valóságban soha sem voltak a nép javára irányozva.

Politikai szemle.

A jézsuiták ügyében a német birodalmi gyűlés elvégre a compromiss-indítványt fagadta el, mely a birodalmi kormányt felszólítja, hogy törvényjavaslatot terjesszen elő, mely a szövetségi alkotmány negyedik pontja alapján az egyházi rendek és társulatok jogi állását s letelepedésök kérdését és feltételeit szabályozza és azok államveszélyes tevékenységét, különösen a jézsuitákat büntetéssel sújtsa.

A franciaia nemzetgyűlés vita nélkül elfogadta a Bazaine féle hadi törvényszékről szóló törvényjavaslatot. Ki kell emelnünk, hogy a kamra a bizottmány javaslatára ellenére megtartotta az indoklás eredeti szövegét, mely szerint Bazaine saját s nem a hadi tanács kívánatára állíttatik haditörvényszék elé. Ez nagy engedmény Thiers iránt, ki kijelentette, hogy minden hadi tanács és bizottmány kívánatára sem engedte volna meg, hogy Bazaine perbe fogassék, ha ő maga nem kívánta volna. Ez által Cissej hadügyminiszter visszalépésének indoka is el van hártva. — Meg kell említenünk itt, hogy a perben Frigyes Károly herczeg több segédtszjtje fogtanakép szerepelt, miután Bazainet azzal vádolják, hogy a capitulatio előtt a porosz hadak főparancsnokánál reggelizett volna, mit Bazaine rágalomnak mond.

A metzi érsek megtagadta az alattvalói esküt a német császárnak, s kijelentette, hogy bármilyen történék, ő hiveit és állomását el nem hagyja, ezért aztán Berlinben fizetését felfüggesztették s mivel az agg főpap állítólag semmi vagyonnal nem bir, a franciaia papság erélyesen felkarolta ügyét s az egész országban aláírást nyitott felszólására.

A Páris védelmében elesettek emlékére Chatillon, Bourget, de l'Hay, Champigny és Buzenvalban egyenkint 10—12.000 francba herülő szobrok fognak felállíttatni s e czélból a szajnai préfet versenyre hívja fel a franciaia művészeket.

A spanyol carlista lázadás még mindig nincs véglegesen elfojtva. Hir szerint Durango vidékén még 4000 lázadó táboroz, kik ellen Serrano komoly támadást készül intézni. A többi tartományokban a nyugalom helyreállani készül. A sorocci lelkész, ki 152 lázadó élén elfogatott, hadi törvényszékileg halálra ítéltetett. Legujabban azt is híresztelik, hogy Don Carlos az orocuietái csatában részt sem vett. 14-én éjjel Madridban állítólag több ismert egyéniség elfogatott.

V e g y e s.

(Az országgyűlés összehívatasának napja.) — mint értesülünk — végleg augusztus hó 25-ére lett megállapítva. Az országgyűlést összehívó királyi leiratok a legközelebbi napokban fognak szétküldetni a törvényhatóságokhoz és a főrendekhez. A választások június 20-ik és július 5-dike közt fognak megejtenni.

(Legmagasb kitüntetés). Ő felsége Somssich Pálnak a magyar képviselőház volt elnökének, a közügyek körül évek hosszú terén tanusított kitünő tevékenysége elismeréséül a valóságos belső titkos tanácsosi méltóságot adományozta.

(Légvasutak.) Chicagóban egy új találmány vonja magára Amerika figyelmét. Ez abban áll, hogy a közúti vasut kocsijai süritett levegővel hajtattak. Megbízható számítások szerint ez új hajtó erő csak egy hatodát emészti föl azon költségeknek, melyekbe most az állatkinzó intézmény kerül. E találmány egyik előnye abban áll, hogy a kocszi szintoly gyorsan állhat meg, mint a midőn lovak húzzák.

(Az emberi hang.) Glashier léghajós azt írja, hogy a földtől egy mértföldnyi távolságra meghallotta a férfi hangját, a nőé pedig két mértföldnyire is hallatszott. Legnagyobb hordtávola van a kutya hangjának, mert az négy—öt mértföldnyire is hallható.

(A bélyeg-papír eredetéről) a párisi akadémiában egy franciaia közelebb érdekes előadást tartott. Revilout Jenő volt az elődó, ki a djemei egyiptomi zárdában hosszabb időt töltött a kopt papyrus tanulmányozásával. Ez okmányok legnagyobb része üzleti dolgok körül forgott, s miután hivatalos aláírással voltak ellátva, a bekönyvezett okmányok tekintélyére emelkedtek. Feltűnt azonban Reviloutnak, hogy ez okmányok legnagyobb része keresztül volt írva vallásos mondatokkal s miután több darabot gondosan összehasonlított, arra az eredményre kellett jönni, hogy a keresztülírás abban a korban a bélyeg helyesítette. Az alattvalót úgy lehetett legkönnyebben megadóztatni, ha valamely üzleti kötésnél az állam számára is követeltek bizonyos részt, s ennek megnyerésére a legbiztosabb ut a vallás volt. A koránból jó kívánatokat szemeltek ki, s ezeket a papyrus ivekre keresztben felírták. A ki szerződést akart kötni e megáldott papirosból tartozott vásárolni s a syngrapheusoknak volt gondja rá, hogy át nem irt papír forgalomba ne jöjjön. Ez a bélyeg-papír eredete.

(A képviselőház költségei.) Kimutatás. Az 1869-ik évi ápril 20-án összeírott országos képviselőháznak 1872-ik évi ápril 19-ig terjedő idő tartam alatt összes kiadásairól, — a megvizsgált számadások sorrendje szerint: 1. 1869 máj. 1-től jul. 31-ig összes kiadás 332,889 frt. 89 kr. 2. 1869 aug. 1-től 1870 jan. 31-ig kiadás 298,162 frt 51 1/3 kr. 3. 1870 febr. 1-től jul. 31-ig kiadás 643,644 frt. 38 kr. 120 arany. 4. 1870 aug. 1-től decz. 31-ig kiadás 481,021 frt. 50 2/3 kr. 5. 1871 jan. 1-től jun. 14-ig kiadás 652,511 frt. 97 kr. 6. 1871 jun 15-től decz. 31-ig kiadás 484,942 frt. 45 kr. 7. 1872 jan. 1-től apr. 19-ig kiadás 327,977 frt. 21 kr. Összesen 3.321,149 frt. 92 kr. 120 arany, mely összes kiadásból fedezve lett: 1. A ház tisztviselőinek, elnök, háznagy, jegyzők illetményei 80,819 frt. 58 1/3 kr. 2. magyar és horvátországi képviselők napdíjai 2.092,326 frt. 49 kr. 3. ugyanazoknak lakbérei 868,626 frt. 50 kr. 4. A ház hivatalnokainak összes fizetése 82,666 ft. 40 1/3 kr. 5. A ház szolgálja személyzetének fizetése 29,072 frt. 85 1/3 kr. 6. nyomda-gyorsírodái irnokok, és iromány javításra tett kiadások 97,539 frt. 44 kr. 7. vegyes épület javítás és háztartási kiadások 70,098 frt. 10 kr. 120 arany. Lisznyay János az orsz. képviselőház pénztárnoka.

(Román iskolaügy Erdélyben.) A görög keleti románok egyházi zsinatja, mely jelenleg Nagy-Szebenben ülésez, május 13-iki ülésében az iskolaügyet is tárgyalta. A felolvasott jelentésből kitünik, hogy 839 népis-kolában 79,470 iskolaköteles gyermek közül 44,964

nem jár iskolába. A kormány kénytelen volt az 1868 évi 38 t. cz. értelmében 135 községet iskola felállítására felszólítani. A tanítók fizetése a lehető legnyomortabb a mi csak képzelhető. — Vannak egyes tanítók, kiknek csak 10 frt. fizetésük van, míg a legjobban díjazott 700 frtra megy. Az átlag szintén szomorú képet tüntet fel. A tanítók összes fizetése 87,000 frtra megy, s így egyre még 100 frt. sem jut átlagos fizetésül. — A zsinat különben még ugyanaz nap elvégezvén teendőit, eloszlott, miután Siaguna érseknek az erdélyi görög-keleti egyház javára tett végrendelezéseért tisztelettel köszönetet mondott.

(Idyll egy vasuti kocsiiban.) A napokban Debreczenben a N. Váradra induló vonat második osztályába egy fiatal ember, igen csinos utitársnővel lépett be. A többi utazók nem kis csodálkozására — talán boszúságára is — nem mint illik s mint rendes, egymásmellett foglaltak helyet, hanem a nő egész kényelmesen a fiatal ember ölébe tült. De gustibus etc. gondolhatták a többi utasok. Midőn a vonat elindult, a konduktor bejött a waggonba jegyeket kontrollirozni. Fiatalunk kiveszi jegyét s átadja; de a konduktor a nőtől is kérte; erre fiatalunk nagy dühösen ugrott fel s kérdé: hogyan kérhet 2 jegyet, midőn ketten csak egy helyet foglalnak el. Máskülömben is e nő menyasszonyom — folytatá — s úgyhiszem hogy a vőlegény és menyasszony egy!... Erőlködése azonban mit sem használt, mert a legközelebbi állomáson meg kellett fizetni a menyasszonya utazását. —

(József főherczeg kalandja.) A „Loc. Corr.“ következő értesítést kapta Zomborból: Midőn József főhg. legközelebbi körútjában váratlanul Zomborba is elment, az indóháznál nem akadt kocsis, melyen a városba bemehetett volna. Pedig az eső szakadt, s így gyalog sem mehetett; nem tehetett tehát egyebet, — várt. Jött is arra egy szegény zsidó ponyvával fedett kocsiján két lusta gebével. A főhg. megkérdezte őt, vajjon nem lenne-e hajlandó jó borra valóért a városba vinni. Ez szívesen hajlandónak mutatkozott a szolgálatra, kivált midőn a „tiszta“ (egyenruhában volt) borra valóval kecsgettette őt. De alig ment még így a főhg. a szegény párák majd beleveszték a sárba. Végre is megérkezvén a főhg. egy ötven frtost adott a vén zsidónak ez azonban nagy szemérmesen visszaadta azt neki azon megjegyzéssel, hogy „ilyet ő nem válthat.“ Midőn a főhg. újra visszaadta azt neki, megmagyarázván, hogy az fuvar bére, s hogy azért jobb lovakat vegyen, még csak akkor sejtette az öreg, mily vendéget hordozott az ő kocsija. —

(Gőzmalom képviselői mandatumért.) Említettük volt,

hogy minő gyalázatos dolgokat beszél a fama egy kis városkának képviselő mandatum liczitalásáról. Nem akarunk annak most is hitelt adni, de azért a fama egy újabb híréből kénytelenek vagyunk napvilágra hozni. Most egy gőzmalom van — hír szerint — ígérve a mandatumért. Ez többet is ér az eddigi ajánlatoknál, mert a szép ígérteteket majd lesz min leörölje ama kis városka.

(A sepsiszéki) általános néptanító egyletnek f. hó 27-ikén d. e. 9 órakor Sepszi-Szent-Györgyön a ref. tanoda helyiségében tartandó közgyűlésre az egylet tagjai ezennel meghivatnak.

(Egy nő mint kortes) működik a székellyöld egyik városkájában. Mint halljuk kitünő hatással van a komám uram, meg komám asszony megszólítás utáni dikció. Hogy mennyiben igaz a hír, nem tudjuk, de azt beszélék, hogy különösen a baloldal részére — mi igen természetes — nyer még sok választót ezen Majoros-féle kortes.

(Színészeink vagy a közönség) egymásra untak — úgy tetszik nekünk — mert közelebről, szombaton és kedden — rendes előadási napokon — nem tartottak előadást a színészek, — noha ép úgy hirdették az előadást nevezett napokra mint máskor. Szombaton egy, kedden meg más okkal küldötték vissza a nagyon kevés számú közönséget. Ezen eljárás méltán szül visszatetszést, annyival is inkább, mert épen azon társulat teszi azt, mely páratlanok volt hirdetve. Ha a nem játszásra az ok a társulat között van, akkor hagyják el a felhívást, sőt igyekezzenek tudtul adni a színházlátogató közönségnek, hogy ma vagy holnap nincs előadás.

Közgazdaság.

Világkiállítási ügy.

— A földmivelés- ipar- és kereskedelmi magy. kir. miniszter a világkiállítási orsz. bizottmány végrehajtó bizottságához következő f. hó 13-án 240 kiáll. sz. alatt kelt rendeletet intézte.

F. évi május hó 3-án 666. sz. a kelt beadványában azon kívánságát fejezte ki a végrehajtó bizottság, miszerint a hazai kis iparosok megnyugtatására és a gyűjteményes kiállítások létrejötté érdekében a feletti szándékot nyilvánítsam, vajjon kész e a kormány a kiállítás ezen részét — az ezzel egybekötött költségek viselése által támogatni s ennek gyakorlati keresztülvitele céljából a törvényhozás előfordulni.

Midőn m. é. október havában 27 kiáll. sz. a. a kiállító közönséghez s a kiállítás ügye által közelebb érdekelt társulatok s egyletekhez intézett körlevelemben ezen reménynek adtam kifejezést, miszerint hazai iparosaink s termelőink ezen ügy nagy fontosságától áthatva, az ennek megfelelő buzgóságot s tevékenységet kifejtendik, egyttal a kormány nevében kijelenttem, hogy a kiállítás ügyét minden kitelhető módon előmozdítani és gyámolítani kedves feladatommak fogom tartani. —

Éber figyelemmel kísértem azóta a kiállítási előmunkálatok haladását, és őszinte megelégedésemre szolgál kinyilatkoztatni, hogy várakozásaimban nem csalatkoztam, hogy a kiállításban való részvételre hivatottak egyrészt, s ezen ügy vezetésére megbízott közegek másrészt karöltve a közös cél felé indulnak.

De másrészt nem kerülték el figyelmemet azon az ország majdnem minden részeiben nyilvánuló kívánságok sem, melyek a végrehajtó bizottság fenidézett jelentésében egybefoglalva mindannyian oda vannak irányozva, hogy az ország legalább a költségek azon részét vállalja magára, melyek a kisipar érdekeivel oly szoros kapcsolatban álló tömegesen kiállítások által előidézettek.

Az ország nemzetgazdasági s anyagi érdekeinek előmozdítására irányzott hivatásomnál fogva, magam részéről az imént említett kívánságot kell, hogy pártoljam; mert meggyőződésem, miszerint ha a bécsi világkiállításban résztvevő számos országok valamelyikében, bizonyára a magyar korona tartományaiban forog fen kiválólag szüksége annak, hogy nem csupán a külföld, de még inkább saját polgártársaink előtt mutassuk be a honi ipar életképességét, fejlődését, s jelenlegi állapotát. S ha tekintjük azon tetemes összegeket, melyeket küllamok ép e célra felajánlottak, nem kételkedem, miszerint hazánk törvényhozó testülete a szükséges összeg megszavazása által biztosítani fogja azon eredményt, melyet hogy elérjünk politikai állásunk ép úgy, mint saját érdekünk követel.

Midőn ennél fogva készségemet nyilvánítom, a velem közölt kívánságnak érvényt szerezni, felszólítom a végrehajtó bizottságot, miszerint e szándékot az illetőkkel közölje, nekem pedig mielőbb a folyó és jövő évre megkívántató összegekre vonatkozó részletes költségvetést mutassa be.

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos: Orbán Ferenc.

10,122 - 1870. sz.

66 2-3

Hirdetmény.

Folyó év június 6-án, július 4-én és aug. 1-én fognak felsőbb engedélylyel az itteni városi tanácsházon mindenkor délelőtt 9 órakor következő városi malmok árverés útján a többet ígérőknek eladatni, még pedig:

I. június 6-án

a) A Bolgárszegben 520 telekkönyvi szám alatt fekvő felső Behr Ábrahám féle malom 3 forgókövel 6000 o. é. forint kikiáltási áron.

b) Az Alsó-Tömösön 83 t. k. szám alatt fekvő városi malom 4 forgókövel 10,000 o. é. frt. kikiáltási áron.

II. július 4-én.

a) A Bolgárszegben 657 t. k. szám alatt a „Rech“-en fekvő alsó malom 2 forgókövel 12,000 o. é. frt. kikiáltási áron.

b) Az Ó-Brassói Hátulsó utczában 397 t. k. sz. alatti malom 3 forgókövel 12,500 o. é. frt. kikiáltási áron.

III. augusztus 1-én.

a) A Bolgárszegben 605 t. k. sz. alatt való középső malom. 2 forgókövel 13,500 o. é. frt. kikiáltási áron.

b) A 79 t. k. szám alatti városi „Staffen“ malom 16,500 o. é. frt. kikiáltási áron.

A feltételek az árverezés előtt felolvastatnak, de addig is a szokott hivatalos órákban a tanács kiadóhivatalában betekintheők.

A venni szándékozók tehát a megirt napon s órán a 10% bánatpénzzel ellátva a megnevezett helyiségben jelenjenek meg.

Brassó, április 3-án 1872.

A városi és vidéki tanács.

HIRDETÉS.

Bolgárszegben, a „réczén“ felül a nap soron 132 szám alatt fekvő jól berendezett lakház, — egy elő- és négy lakszobával, egy téli- és egy nyári konyhával, négy pinczével — két külön bejárással; ezzel kapcsolatban két udvar és egy gyümölestákkal nagyon jól berendezett kert —

mely egyenes és szép helyen fekszik — örök áron eladó, vagy pedig huzamosb időre haszonbérbe is kibérelhető.

Értekezhetni lehet

Demeter Eremias

urral a török császárhoz ezimzett kereskedésben, nagypiaczon. 68 1-3

Nagy Bazár

Brassóban, piaczszer 326 szám.

Van szerencsém a helybeli és vidéki t. közönség figyelmébe ajánlani, legujabban érkezett bel- és külföldi következő árucikkeimet:

Mindennemü porcellán szerviz — emailirozva vagy egyébnemü diszítéssel; férfi és női netzeszer; bőröndök, kizitáskák; szivar szipkák; üvegennemük: poharak, nagy választéku üvegek, aczél és üvegtükrök, lámpák, stb; tém-diszmü cikkek; továbbá dus választékban férfi és női ingek, gallérok, nyakkendők, francia kéztyük; angol esernyök; pálezák; chinai ezüst kanalak, kések; gyermekjáték a legizletesebb és a legezelszerűbb választékban.

Minden árucikkemet a legjutányosabb árban és a t. közönség teljes megelégedésére kívánom adni.

Vidéki megrendeléseknek is pontosan fogok eleget tenni.

67 1-0

Tulsek Gábor.